

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5421/2022
09.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјине, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца „Патент Инжењеринг“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Радисав Перовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16138/18 од 07.04.2021. године, у седници одржаној дана 09.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16138/18 од 07.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16138/18 од 07.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1711/18 од 14.05.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати 99.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати још 26.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Београду је пресудом Гж 16138/18 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду у ставу првом изреке, тако што је одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име нематеријалне штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати 99.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати 12.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20).

Према члану 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете због повреде права тужиоца на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава, којом је тужбени захтев одбијен као неоснован јер тужилац у овом случају није истовремено са уставном жалбом од 23.02.2012. године поставио захтев за накнаду штете сходно одредби члана 85. став 3. Закона о Уставном суду (одредба члана 33. Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду - „Службени гласник РС“ број 99/2011 од 27.12.2011. године). Код наведеног, у ситуацији када подносилац уставне жалбе, који није истовремено са уставном жалбом поднетом након 04.01.2012. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 99/2011 од 27.12.2011. године) поставио захтев за накнаду штете, изгубио је право да остварује накнаду штете код надлежног суда у парничном поступку, а на основу одлуке Уставног суда којом је утврђено да је подносиоцу повређено право на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава РС.

Стога, по оцени Врховног касационог суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој парници тужба је поднета 21.05.2015. године, а вредност предмета спора је 125.000,00 динара. Како се у овом случају ради о спору мале вредности у којем

вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић